

Indiai titkaim – 3 – Amikor India jön el hozzánk

2010 augusztus 19. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Talán harminc esztendeje történt. Egy szerb irodalmár a feleségével felkerekedett és elindult Indiába. Autóval...

Talán 8 ezer km a táv. Kis kocsijukkal Jugoszlávián, Görögországon és Törökországon keresztül elzötyögtek

Teheránig, ahol fel kellett adniuk a tervet. Pedig az út felét megtették. Eltelt néhány esztend? és elmentek Belgrádban, vagy Újvidéken egy el?adásra, melyet egy Bécsb?l érkezett indiai jógamester tartott. Ránézett az irodalmárra és csak annyit mondott – India eljött hozzád...

Az indiai jógit Swami Maheshwaranandának (ejtsd: szvámi máheshvarananda) hívták. Indiában született 1945-ben és már gyermekkorában felébredt benne a vágy, hogy India ?si tudományával, a jógával foglalkozzon. A nagybátyja egyengette az útját és amikor látta, hogy a gyermek valóban tiszta, spirituális lélek és egyetlen vágya, hogy életét az emberiség szolgálatába állítsa, tanítványává fogadta. Az ifjú Maheshwarananda 17 esztend?s volt ekkor. Néhány évvel kés?bb Mestere, Guruja Európába küldte.

A történet szerint SwamiJi (ejtsd: szvámidzsi) megérkezett a sannyasinok (ejtsd szánnyászinok) ?si narancsszín? ruhájában a bécsi repül?térre, megállt és körbenézett. Ott volt a reptéren egy hölgy, akinek feltünt az egzotikus idegen és odament hozzá – Segíthetek Uram?

SwamiJi körülnézett és mosolyogva ennyit mondott – Azért jöttem, hogy én segítsek...

Valahogy így kezd?dött a Jóga a mindennapi életben rendszer világhódító útja. Ma már öt földrész több, mint ötven országában, több száz jógaközpontban gyakorolják a jógát. A Nemzetközi Sri Swami Madhavananda Ashram Társaság nemzetközi központja Bécsben van, de jógaiskolánk gyökerei Indiában vannak. SwamiJi 1972-ben érkezett Európába, de gyakran visszautazott, utazik Indiába. Minden alkalommal tanítványok, jógagyakorlók kísérik el, hogy a jóga ?si földjén mélyíthessék el tudásukat a jóga tudományában.

Mert a jóga tudomány. A test, a lélek és az elme tudománya. (De err?l majd kés?bb, többet.)

Ma sem olcsó utazni, de a kilencvenes évek elején az éppen demokratizálódó (?) Magyarországon a legtöbb embernek elérhetetlen vágyálom volt egy indiai út. Fiatal voltam, húsz éves, alig három éve SwamiJi tanítványa. Hallgattam a „nagy öregeket”, akik már egyszer-többször jártak Indiában és nagyon vágytam rá, hogy eljussak a távoli országba. Nem ültem még soha repül?n, és a térképen láttam, nagy a távolság.

Körösi Csoma Sándornak több évébe tellett, amíg eljutott Indiába (nem is oda igyekezett!) Repül?vel talán másfél nap, az átszállásokkal. De húszévesen, polgári szolgálatosként (fiatalabbak kedvéért ez a kötelez? katonai szolgálat alternatívája volt a rendszerváltás után) havi 4-5 ezer Ft-os zsoldból nem látszott, hogy össze tudom gy?jteni egy repül?jegy árát.

Ha jól emlékszem, ’93 tavaszán Kétegyházán voltunk egy jógatáborban. Ekkor halottuk a hírt, hogy az el?z? télen az egyik csehországi jógaközpont vásárolt egy lerobbant öreg buszt, felújították, és ezzel megjárták Indiát. Csak

tizenegyen utaztak, 10-12 nap volt odafelé az út, ugyanannyi vissza, ám mivel sikeres volt az út, elhatározták, hogy ’93-’94 telén újra elindítják a buszt. Lehetett jelentkezni az útra.

Begyújtotta a fantáziámat a hír. Többen lelkesedtünk, igen, menjünk ki Indiába. Csak a benzinköltséget kellett fizetni, egy kis közös költséget és a kint tartózkodás költségeit. Szóval költ?pénzzel együtt talán 100 ezer Ft-ra lett volna szükség.

Ezen a tavaszon még csak el?zetesen kellett jelentkezni, az utazás els? részletét a nyári jógatáborban kellett fizetni. De honnan szedjek össze 100 ezer Ft-ot? Volt ugyan egy kis spórolt pénzem, néhány ezer forint, de a költség nagy része hiányzott. Polgári szolgálatos voltam, egy egészségügyi alapítványnál töltöttem el a 22 hónapot. Visszatekintve így az elmúlt húsz évre, talán az egyik legjobb munkahelyem volt. A f?nököm beleegyezett, hogy kifizeti el?re a fél éves zsoldomat/munkabéremet. Így már összejött az az összeg, amellyel az utazás beugró költségét ki tudtam fizetni.

Ekkoriban szüleimmel éltem, Szeged közelében egy tanyán. Egyszer? emberek, én egyedüli gyerek. Sokak szerint elkényeztettek, amit én persze nem így éltem meg, de tény, sok mindent megengedtek. Ennek ellenére édesanyám talán jobban féltett, mint általában az anyák szokták a gyerekeiket. Voltak nagy csörtéink, ahogy a kamaszok és a szül?k között szokott volt lenni.

A legnagyobb „harcunk” talán akkor volt, amikor 15 évesen vegetárius lettem. Az én parasztasszony édesanyám, aki évente disznót vágott, vasárnaponként meg csirkét, nagyon nem akarta megérteni, miért is nem akarok húst enni...

Tudták, hogy jógázom, de nem igazán érdekelte ?ket. Nem értették, miért is megyek olyan lelkesen jógatanfolyamra, jógatáborba.

Egy vasárnapi ebédnél megemlítettem, hogy mit szólnának, ha elutaznék Indiába. Nem örültek az ötletnek. Annyira nem, hogy csendben is maradtam.

Hárman a szegedi egyesület tagjai közül összefogtunk és elkezdtünk pénzt gy?jteni. Árultunk ruhákat a piacon, zöldséget a munkahelyünkön és mindenféle lehet?séget megragadtunk, hogy pénzhez jussunk. Nem igazán tudom, hogyan de fél év alatt összejött mindannyiunknak a pénz. Kifizethettük az utat.

Taktikusan édesapámnak az utazás el?tt egy hónappal mondtam meg, hogy decemberben mennék Indiába. Édesapám fiatal korában kalandvágyó volt, igaz, ? csak Miskolcig, Szombathelyig jutott el, így lelke mélyén biztosan megértett. Abban megegyeztünk, hogy édesanyámat nem terheljük feleslegesen, így ?t csak az utazás el?tt egy héttel avattam be. Amikor már nem lehetett visszakozni, mert a befizetett pénz elveszett volna.

Már az utazás kezdetének id?pontja is ki lett t?zve, 1993. december 12-e.

Nawesh
Szerz? a Flag Polgári M?hely tagja

Ajánló